

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Dudlaeus vna cum quatuor liberis ad mortem damnatus, ad Catholicam religionem se conuertit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

nigro contexta, candida cruce nitebat, duodenis è Nobilitate ad sepulchralem lectum continuo vigilantibus. Regina decem dies intra arcem Londinensem, pro more Regum ejus gentis (nemo quippe legitimus rex habetur, qui non dies aliquot ibi pacifice ac tranquille se continuerit) comorata, rebus regni, quantum tamen brevi temporis spacio fieri poterat, ordinatis, & proceribus quibus diffidebat, in potestatem redactis, Richemundam (que arx non procul Londino abest) profecta est, ut de captivorum causis cognosceret, è quibus Dux Norfolkiciæ, Somerseriani Ducis vidua, Vintoniensi & Dunelmensis Episcopi statim custodia fuerunt liberati.

II. Ad xviii. Julii Ioannes Dudlæus Northumbriæ Dux, una cum filiis, uno Northamptoniæ Marchione, altero Varuici Comite, diversi Westmonasterium deducti sunt, ut coram à iudicibus interrogarentur. Visebatur ibi haud procul ab eo loco ubi de reis supplicium sumi solet, tabulatum viri staturam altitudine æquans, exstructum: in cuius angulo septum erat, à reliquo corpore separatum, in quo Iudices, quorum præcipua est in regno potestas, confederant, numero viginti quatuor, præside Duce Norfolkiciæ. Aderant etiam Mariæ reginæ procuratores. Postquam suo quisque loco confedisent, fecialis custodem arcis Londinensis, quem Constabilem appellant, evocavit. & Northumbriū adduci iussit. Qui ubi Norfolkium inimicum suum iudicis throno insidentem conspexit, vehementer animo fuit consternatus. Et sane res videbatur à iustitia quidem & æquitate nihil abhorrens, ludibrii tamen aliquo modo plena, ad puniendum maleficia, inimici manum gladio & iudicis potestate instruere atque armare.

Northumbrius ubi in conspectum Iudicum venit, venerabilem illum cœtum demisse salutavit. Ibi statim Norfolkicus literas fiduciarias quibus à Maria regina de Northumbrii causa cognoscendi potestas ipsi concessa erat, perlegi iuberet. Quibus perlectis, Northumbrium interrogat, Annon Joannam Londinum deduxerit, & reginam proclamari curavit: exercitum insuper quo Mariam urbem atque regni aditu prohiberet, contraxerit atque eduxerit. Respondit ille, Grave sibi ac permolestum esse, non quod ad eum statum, quem omnes vident, redactus sit, sed quod coram infestissimis sibi inimicis, Iudicum loco assidentibus, causam dicere cogatur, immo coram illis ipsis ex quorum decreto omnia egerit, ut qui paullo ante non minus quam ipse quoque censuerint, Mariam non solum regni aditu prohibendam, sed ex Anglia

quoque omnino ejiciendam. Atqui contra jus fasque esse, ut in aliquem iudices sedent, qui tamquam inimici merito sint suspecti. Hos vero quos inter ipsos videat, Marchionem Vincestræ, Arondeli, Penbrochii & Sarisburia Comites, aliosque Barones non modo iudices esse non posse, sed etiam ad causam unam secundum dicendam trahendos esse, ut ex quorum sententia & decreto res omnes ipse administravit. Verba hæc in nonnullorum animos tam alte descenderunt, ut silentio criminis confessionem testari viderentur. At Norfolkicus, Jam, aiebat, non alios accusandi sed reipsum purgandi tempus est. Ibi Northumbrius omnia que fecisset, libere fassus, illud tantum replicabat, se nihil nisi ex Senatus decreto egisse. Qua excusatione non admittitur, tamquam perduellis ad mortem damnatur, lata in eum sententia, ut crati impeditus, extra urbem ad locum maleficorum supplicii destinatum pertraheretur, ibique laqueo strangulati corpus in quatuor partes dissecraretur. Pronunciata sententia, Northumbrius supplex in genua procidens, reginæ gratiam implorabat, vel ut saltem mitiori pœna afficeretur rogabat: item ut filiis parceretur, & eorum ætatis & innocentie ratio haberetur. Tum Northamptoniæ marchio interrogatus & similiter damnatus fuit, frustra lachrymis & singultibus Iudicum gratiam implorans: ac post eum Varuicensis Comes Northumbrii major natu filius, qui magna animi constantia sententiam mortis accepit. Postridie producti & ad mortem pariter damnati sunt, Andreas Dudlæus Northumbrii frater, ejusque filius Gilfordus, Ioannes Gattus prætorianorum sub Eduardo præfectus, Henricus Gatti frater, ac postremo Thomas Palmerius equestri ordinis vir. Regina interim de damnatorum salute sollicita Episcopum Vintoniensem aliosque Theologos ad Northumbrium & ceteros captivos in carcerem ablegavit, qui ex hoc mundo mox emigraturus viam in cœlum commostrarent. Et ecce tibi rem admirabilem! Vix ceperat loqui Vintoniensis, quum Deus Northumbrii & aliorum animis sanctissimum inspiravit Catholicismam, Lutheri & Zuinglii rejecta atque ejurata doctrina, fidem amplectens, & in vera & Catholica Ecclesia moriendi desiderium. Insignis hæc certe & memoratu dignissima est conversio, ac tanto mirabilior, quanto majori studio hæresis illi antea & schisma foverant. Sed misericors est Deus, cuius auxilium omnibus eum invocantibus nunquam deest, Dominica ante supplicii diem proxima

xima idem Episcopus sacro sanctum Missa officium in carcere, presentibus captiuis iam damnatis, devote admodum celebrauit: quo peracto, Northumbrius coram uniuerso cœtu protestatus est, se ac socios in Catholica Romanæ Ecclesiæ communionem morituros; utque præsentibus eius rei sibi testes esse vellent rogauit. Post hanc contestationem, quæ multis, audientium lachrymas elicit, iidem, quorum probum iam in gloriam, tristitia in gaudiū, & momentanea miseria in æternam felicitatem mutata fuerat, prostratis corporibus, sacro sanctæ cœnæ viaticum acceperunt. Biduo post XXII. Augusti Northumbrius læto quasi vultu ad supplicium producit, cui magnæ consolationi fuit, quod liberis suis gratiam à regina factam accepisset. Vbi in pegma ascendisset, ad populum orationem habuit, qua inter alia dicebat, *existimare se, eiusmodi mortis genus à Deo ideo sibi impostum ut ad veram Catholicam fidem, à qua antea desuerat, agnitionem perueniret, & Veritati quam viuis negarat, moriens testimonium perhiberet. Quocirca omnes adstantes etiam atque etiam rogatos velle ut conuersionis suæ & reconciliationis cum Ecclesiâ, à qua ambitio eum antea abstraxerat fideles testes esse velint. Monuit etiam, ut nouæ religionis quæ malorum omnium quæ hætenus passissent causa fuerit, concionatores, ut seditionum buccinas regno egerent, si innocentes se coram Deo, & saluam Rempublicam vellent. Germanicæ ob oculos sibi ponerent exemplum, quam Lutheri schisma inextricabili errorum ex se mutuo pullulantium labyrintho inuoluerit. Liberarent ergo animus à damnatis illis sectis & hæresibus, quibus paulatim Atheismo via sterneretur. Nouationis illius auctores optimis Episcopatum & Ecclesiasticorum beneficiorum facultatibus inhabitantes, non tam boni publici quam priuati emolumentis studio ductos. Id sed ipso fateri, quod scilicet damnabilem Caluini sectam sequutus sit, eam tantum ob causam, quod eius ope supremam in regno auctoritatem sibi facile acquiraturum se speraret. Iam vero misero experimento edoctum, omnia ista terrena nugæ esse & somnia mera eius & aliorum delictorum veniam se à Deo & regina petere. Hæc aliaque quum dixisset Northumbrius, non sine circumstantium lachrymis, populo iterum monito, ut in maiori religione perseveret, & conuersa ad Nobiles præsentibus oratione. Vos, inquit, iterum atque iterum rogo, ut testes mihi esse velitis, me in Catholica religione extremum vitæ diem clausisse. Recitato deinde 11. Psalmo, signoque crucis super locum in quo procubiturus erat facto, collum trunco imposuit, & à carnificis manu lethalem*

ictum excepit. Eadem pœna secundum eam Ioannes Gattus & Palmerius affecti sunt, quum & ipsi prius hæresin eierassent. Illud notatu dignum est, quod Northumbrius eodem die capitis pœnam subiit, nimirum xx. Augusti, quo pater ipsius & auus ante aliquot annos idem supplicium luerunt. Sed & Gatti patrem eodem quo filius die capite multatum à curiosis obseruatum. Hunc vitæ finem habuit Northumbrius, qui laqueis quos alij recenderat captus, seditionum ac conspirationum contra Mariam reginam postea quoque in carum fomites morte sua non tamen plane extinxit.

III. Circa initium Septembris sacra officia Catholico ritu Londini & in suburbijs celebrari cepta sunt. Obstinatior nonnulli conquerebantur nequaquam hoc Reginæ promissis conuenire nimirum nullius conscientia se vim inferre velle. Edicto enim quo regina subditos ut ad Catholicam Ecclesiæ communionem redirent, inuitabat, verba hæc adscripta erant, *Pro innata sibi bonitate & clementia neminem se ad amplectendos Catholicæ Ecclesiæ ritus coacturam, usque dum communis iustum consensu certius quid ac melius ea de re statutum fuerit: modo interea à conspirationibus & prohibitis conuentibus abstinere. Riche mundæ quam esset regina, Cortinæum Deoniæ Comitem creauit qui eius deinde matrimonio, cuius spes ipsi facta fuerat, frustratus, non parum momenti ad seditionem contra reginam postea exortam attulisse creditus est.*

Pridie Calendas Octobris regina à Turri Westmonasterium redijt, ut in sequenti die more maiorum urbem ingrederetur, & insignia reginæ fumeret. Id magna pompa actum, deducens eam plus 10. ex proceribus, atque inter eos duobus primarijs, qui Normaniæ & Aquitaniæ ducum vice erant, in quibus amplissimis Franciæ prouincijs reges Angliæ jus sibi vindicare postridie Elizabetha sorore & Cluensi Henrici patris olim coniuge, sed mox repudiata magna que illustrium matronarum turba, & exterorum principum oratoribus stipata procedit, & per arcus triumphales in via erectos, continuis acclamationibus excepta transiit, in quibus conficiendi operis fuere quos Florentini & Genuenses adornauerant, cum inscriptionibus, quibus pietatem & iusticiam in Angliâ restitutam Mariæ gratulabantur, ipsa pallio purpureo holoserico amicta, cuius longum ac sinuosum fyra à cubiculorum